

MIZSER ATTILA

2122

„Vannak hosszú szünetek.”
Schein Gábor

Nem tudom, mit jelentenek, jelezhetnek ezek a számok, csak azt, hogy mostanában rendkívül sok mindent nem írok meg. Kellene pár történet, esemény, amihez talán lenne kedvem, de aztán azt sem írnám / írom meg. Azt kiváltképp. Egyszerűen nincs az a mondat, amelyet még biztossággal, jókedvvel, bőséggel leírhatnék. Amely kifogna rajtam, hogy leírjam. Bekéredzkedne. Esetleg tájékozódna előtte arról, hogy van-e épp itt valamiféle kanapé, társaság, történetesen kellene-e valamihez csatlakoznia és mennie. Érdek. Be lehetne-e valahogy ezekre az oldalakra kullogni. Világosan, egy kétségbevonhatatlan predikatív szerkezettel, metaforával és / vagy névtelen zsarolólévéllel. A keresztírm persze nézőpont kérdése marad.

Nem.

Mondanám, nagyot sóhajtva, ellenben mégis határozottan. Nem (nyomatékosan, heherészve, hümmögve...stb.). De semmiképp nem írnám le. Nem, itt még uralkodik valami mindenekfölötti elszántság. Fityegés, dogma vagy demokrácia, hogy nem. Ez egy nem. A jobb időkből talált, előkört darab. Minőséginek tűnő. Amikor még volt súlya a nemnek. Ezt sem írom le. Tekintélye van. Talált tárgy. December. Rosszkedvünk tele.

Most lettünk így. Csordultig. Nem választható le róla jellemző részlet. Még olyan sem, amely gyanúba keveredne. Keverné. Feltehetőleg lezárjuk. A lanka eléggé örök. Van vég. Van eredet. Van zárlat. Van meredély. Alany meg állítmány. Határozók, jelzők, kuka. Legyen így. Így van.

De elég egy átaludt éjszaka. Aztán ködös tekintettel előrenézni. Mire ébredünk. Minden megtörtént. Minden megtörténik. Ebben megannyi év

közös. Az irodalom, az mindig valami. Legalább álmodtunk róla. Akár az újévi menü, babona és folklór. Onnan tudom, hogy többször kipróbáltam. Része voltam így vagy úgy. Ennyi év, ennyi tapasztalás biztos, hogy maradandó. Nem kapható el, és nem felejthető. Esetleg tünet.

Nem tudok ellene védekezni. Ennyi haladék letét. Akár a lap, akár az év, akár a megszakás. Ennyire, nosza, lehet lapot húzni. A tizenkilencre soká kitelik. Számok, számok, számok. Számok és sora.

Nem tudom, mit akartam még nem írni. Ebben élünk, és nem a Révaiban. Fordítva tart-hatatlan lenne. Elképzelhetetlen. Erre kéne tö-rekednem. A többieknek meg köszönöm.

És akkor egy új évfolyam...

